

ת"פ 39619/03/14 - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל תביעות רמלה נגד ז ד

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 39619-03-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' ד
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל
תביעות רמלה ע"י עוה"ד איריס מוריץ

נגד
ז ד ע"י עוה"ד שי גבאי

הכרעת דין

א. כתב האישום

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום הכולל שני אישומים וחלק כללי. על פי החלק הכללי, הנאשמת גרה עם אביה (להלן: **האב**) ואימה (להלן: **האם**), בבית בתחומי העיר רמלה (להלן: **הבית**). האב הינו יליד 1927 והאם ילידת 1936.

2. באישום הראשון מיוחסות לנאשמת ביצוען של העבירות הבאות: הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**), תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין וכן תקיפת סתם לפי סעיף 397 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 18.3.14, בסמוך לשעה 08:40, הכתה הנאשמת את האב בבית באמצעות מקל המהווה חלק ממגב לשטיפת רצפות בכך שהטיחה את המקל בראשו. הנאשמת אמרה לאב "אני יהרוג אותך, איפה המשקפיים?". מתוך הבית נשמעו צעקות ולכן הגיע לבית אדם בשם חיים ואשר ביקש שיפתחו לו את הדלת. האב פתח את הדלת ובעת שראה את חיים, חבק אותו וצעק "הצילו, הצילו, משטרה". הנאשמת אחזה במקל והכתה את האב באמצעותו ובעת שהבחינה באב מחבק את חיים, אחזה בו וניסתה למשוך אותו וסטרה לו בצווארו. שכנה בשם אילנה שהיתה במקום ניסתה למנוע מהנאשמת להכות את האב והנאשמת שרטה אותה באמצעות המקל. כתוצאה מהמתואר לעיל, נגרמו לאב פצע מדמם בראשו והמטומה מתחת לעינו הימנית.

3. בהמשך, עת הגיעו שוטרים אל הבית והודיעו לנאשמת על עיכובה, סירבה הנאשמת להתלוות אליהם. השוטרים הודיעו לנאשמת כי היא עצורה והיא הפריעה להם לכבול אותה באזיקים תוך שהיא משתוללת

בכך שהניעה את ידיה לכל עבר.

4. באישום השני מיוחסת לנאשמת עבירה של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, ביום 4.1.14 בסמוך לשעה 12:11, בתוך הבית, על רקע סירובה של הנאשמת לאכול וכעסה של האם עליה, קרעה הנאשמת את חולצתה של האם.

ב. טענות הנאשמת והמתווה הדיוני

5. הנאשמת העלתה שתי טענות מרכזיות: ראשית, עומד לה סייג אי שפיות הדעת (העדר כשירות מהותית); שנית, איננה כשירה לעמוד לדין (העדר כשירות דיונית). מטעם ההגנה הוגשו אמרותיה של הנאשמת במשטרה, אחת מיום 4.1.14 ושלוש אמרות מיום 18.3.14 (ת/1 - ת/4), ואשר מהן עולה בבירור שהנאשמת מודה בעבירות שיוחסו לה בשני האישומים.

6. מטעם המאשימה הוגשו שתי חוות דעת מטעם ד"ר פאינה בר מלשכת הפסיכיאטר המחוזי (להלן: **ד"ר בר**), ואשר לפיהן לא עומדת לנאשמת טענת סייג אי שפיות הדעת ובנוסף היא כשירה לעמוד לדין במישור הדיוני. אף על פי כן, ד"ר בר המליצה על צו אשפוז מרפאתי וזאת לאור מצבה הנפשי הירוד של הנאשמת. ד"ר בר גם העידה במשפט לעניין חוות הדעת שהכינה והתייחסה בעדותה לחוות הדעת הנגדית שהוגשה מטעם ההגנה.

7. מטעם ההגנה הוגשה חוות דעת של ד"ר משה צודיקר (להלן: **ד"ר צודיקר**) שהינו מומחה בתחום הפסיכיאטריה ואשר מחוות דעתו עולה כי במועד ביצוע העבירות מושא כתב האישום, הנאשמת היתה חסרת שיפוט ולא היתה מסוגלת להימנע מפעולותיה והמליץ על טיפול פסיכיאטרי נוגד פסיכזה. ד"ר צודיקר העיד במשפט לגבי חוות הדעת שהכין והתייחס בעדותו לחוות הדעת של ד"ר בר.

8. ביום 7.12.15 נתתי החלטה ובא ציינתי את הדברים הבאים:

"2. לאחר קריאה חוזרת של מכלול הראיות בתיק, הנני קובע שלא בשלה השעה למתן החלטה בשתי הטענות האמורות. ואבהיר:

א. לעניין אי הכשירות המהותית: לעבירות נשוא כתב האישום יש יסוד עבודתי ויסוד נפשי. בסייג אי השפיות דנים בשאלה אם מתקיים היסוד הנפשי, קרי האם היתה לנאשמת "מודעות" לרכיבי היסוד העובדתי. על מנת לדון ביסוד הנפשי בית המשפט צריך קודם כל לקבוע שמתקיים היסוד העובדתי של העבירה.

ללא התקיימות היסוד העובדתי הדיון ביסוד הנפשי הוא תיאורטי לחלוטין. בית המשפט איננו נותן הכרעות דין תיאורטיות, כגון "אם" אכן בוצע המעשה, הרי שבוצע ב-"העדר מודעות", כפי שבית המשפט מתבקש לקבוע כעת. יתר על כן, יוזכר כי טענת אי הכשירות המהותית איננה טענה "מקדמית" כמשמעה בסעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), שבמקרים המתאימים ניתן להכריע בה בשלב "מקדמי" של המשפט, אלא טענת "סייג" לאחריות פלילית, קרי טענה שמחייבת שמיעת ראיות על מנת להכריע בה.

ב. לעניין אי הכשירות הדיונית: בחוות הדעת שהוצגו בפני ישנה המלצה לצו מרפאתי כפוי. סעיף 15(א1) לחוק טיפול בחולי נפש התשנ"א - 1991 קובע שבית המשפט יהיה רשאי לתת צו מרפאתי כפוי רק אם "נוכח כי יש ראיות לכאורה כי הנאשם עשה את מעשה העבירה שבו הואשם". גם כאן, כמו בסייג אי השפיות, יש דרישה לקביעה פוזיטיבית (ולו ברמה של ראיות לכאורה) שהמעשה בוצע, קרי היסוד העובדתי מתקיים.

ג. מטעם ההגנה לא נמסרה תשובה מפורטת לכתב האישום עם התייחסות קונקרטית לשאלה אם המעשים בוצעו, במישור הפיזי, או לא. כמו כן, ההגנה לא מסרה שאין מחלוקת לגבי עצם ביצוע המעשים המפורטים בשני האישומים, ולכן כל שנותר להכריע בו הוא שאלת מצבה הנפשי של הנאשמת בעת ביצועם.

ד. לעניין השאלה אם המעשים נשוא כתב האישום (בשני האישומים) בוצעו או לא, כל שהוגש לתיק המוצגים הוא אמרות החוץ של הנאשמת, כאשר ההגנה מציינת שאמרות אלה לא ישמשו ראיה כנגד הנאשמת בהמשך, היה וטענותיה בדבר העדר כשירות מהותית ודיונית לא תתקבלנה (פרוט' עמ' 11 ש' 3 - 4). הסתייגות זו ממחישה ביתר שאת את העדר בשלותו של התיק להכרעה בשאלת הכשירות המהותיות והדיונית. בית המשפט אינו נותן החלטות "על תנאי", קרי האמרות יהיו קבילות ובעלות משקל רק אם טענות ההגנה תתקבלנה. הסתייגות דיונית זו מהאמרות איננה מקובלת עלי. אם ההגנה סבורה שהאמרות אינן קבילות או נעדרות כל משקל, אזי תתכבד ותטען זאת. לא ייתכן שהאמרות יוגשו וההגנה אף

תבקש להסתמך על האמור בהן, ובאותה נשימה גם תסתייג מהן.

3. לאחר שהסתיימה שמיעת עדותם של המומחים, בעיני, קיימות אחת משלוש אפשרויות שעל ההגנה לבחור מהן לצורך התקדמות בהליכים בתיק:

א. הגשת כל חומר החקירה בהסכמה (לרבות עדויות העדים השונים) ובכך תסתיים פרשת התביעה והנאשמת תעיד. במקרה זה, ייקבע מועד קרוב לשמיעת עדותה של הנאשמת והצדדים ימסרו סיכומים משלימים בעל פה מיד אחרי שמיעת עדותה. בנסיבות אלה, תהיה הבהרה מטעם ההגנה שאין טענה כנגד קבילות או משקל האמרות, וגם אין טענה לעניין עצם ביצוע המעשים. לפיכך, ביום 22.12.15 תינתן הכרעת דין סופית שתצמצם לשתי שאלות בלבד: כשירות מהותית וכשירות דיונית. הא ותו ולא.

ב. כמו בסעיף קטן (א) לעיל, אך הנאשמת לא תעיד, לפי בחירתה, וב- 22.12.15 תינתן הכרעת דין סופית.

ג. ההגנה תבחר לשמוע את מלוא הראיות בתיק לגבי עצם ביצוע המעשים, וכן לעניין שאלת קבילות אמרות החוץ של הנאשמת ומשקלן והליך ההוכחות ימשיך כסדרו. ביום 22.12.15 תהיה ישיבת תזכורת למתן מענה מפורט לעובדות כתב האישום וייקבעו מועדים להוכחות. בתום שמיעת מלוא הראיות, של שני הצדדים, תינתן הכרעת דין לגבי כל מכלול טענות ההגנה.

4. בא כוח הנאשמת יגיש הודעת הבהרה באיזה משלוש החלופות הנ"ל הוא בוחר וזאת עד ליום 9.12.15."

9. ביום 10.12.15 ב"כ הנאשמת הודיע לבית המשפט כדלקמן:

"2. החתום מטה סבר שלאור הקושי בייצוגה של הנאשמת שהינה חולת נפש וטענת ההגנה הינה גם לכך שאינה כשירה דיונית, קיימת בעייתיות

בנסיבות כאלו ליתן התייחסות בכתב לשאלה אם המעשים בוצעו ע"י הנאשמת במישור הפיזי, אם לאו.

3. **יחד עם זאת, מודיע החתום מטה כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה למיוחס לנאשמת בכתב האישום, הנדרשות להוצאת צו לפי החוק לטיפול בחולי נפש.**

4. החתום מטה שב ומבקש לקבוע דיון בנוכחות הנאשמת בו הוא מקווה כי ניתן יהיה לקדם את הדיון מבחינה מהותית."

(ההדגשה לא במקור)

10. למעשה, בא כוח הנאשמת לא בחר באף אחת משלוש החלופות שהוצעו בפניו על ידי בית המשפט, אלא הציע חלופה רביעית ולפיה הוא מסכים לקיומן של "ראיות לכאורה" לכך שהנאשמת ביצעה את העבירות שיוחסו לה בכתב האישום. יוזכר, שאמרותיה במשטרה הוגשו לבית המשפט ואשר מהן, כאמור, עולה שישנה הודאה במעשים שיוחסו לה בכתב האישום.

11. לעניין סוגיית אי הכשירות הדיונית, ברי שבית המשפט יכול לדון בשאלה זו עוד בטרם שמיעת הראיות וכן, ככל שבית המשפט יגיע למסקנה שהנאשמת נעדרת כשירות דיונית, יוכל לתת צו מרפאתי כפוי כנגדה וזאת כאמור בסעיף 15(א1) לחוק טיפול בחולי נפש תשנ"א - 1961 (להלן: **חוק טיפול בחולי נפש**).

12. לעניין סוגיית אי הכשירות המהותית, עולה השאלה האם בית המשפט רשאי לדון בטענה זו בהסתמך על הצהרה של ההגנה בדבר קיומן של "ראיות לכאורה" ומבלי להשאיר את ההכרעה בשאלה זו לסוף ההליך לאחר שמיעה כוללת של כל הראיות בתיק. יוזכר שבהליך פלילי רמת ההוכחה הנדרשת היא מעל לכל ספק סביר, היינו רף ראייתי גבוה יותר מ-"ראיות לכאורה". לאחר התלבטות החלטתי לדון בטענה בדבר העדר כשירות מהותית לגופו של עניין ולא מצאתי צורך להמתין להכרעה בשאלה זו לסוף ההליך.

13. לפיכך, בשני הפרקים הבאים אדון בטענה בדבר העדר כשירות מהותית ובטענה בדבר העדר כשירות דיונית. בפרק על שאלת "הכשירות המהותית" איחד פרק משנה שיסביר מדוע החלטתי לדון לגופו של עניין בטענת אי הכשירות המהותית בהסתמך על הצהרת ההגנה שקיימות "ראיות לכאורה" לכך שבוצעו המעשים המתוארים בכתב האישום.

ג. הכשירות המהותית

14. את הדיון בסוגיית "הכשירות המהותית" של הנאשמת, אחלק לשבעה חלקים כדלקמן:

א. האם ניתן להסתפק בהצהרה בדבר קיומן של ראיות לכאורה לדיון בסייג;

ב. רכיבי סייג "אי שפיות הדעת";

ג. האם הנאשמת סבלה מ-"מחלת נפש" בשעת ביצוע המעשים;

ד. האם הנאשמת לא הבינה את אשר היא עושה או את הפסול שבמעשיה;

ה. האם הנאשמת היתה יכולה להימנע מעשיית המעשים;

ו. הקשר הסיבתי והרף הראייתי הנדרש;

ז. זיכוי וצו מרפאתי כפוי.

1.ג. האם ניתן להסתפק בהצהרה בדבר קיומן של ראיות לכאורה לדיון בסייג

15. סעיף 34 ח לחוק העונשין שמגדיר את סייג "אי שפיות הדעת", קובע כדלקמן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה אם, בשעת המעשה, בשל מחלה שפגעה ברוחו, או בשל ליקוי בכושרו השכלי, היה חסר יכולת של ממש -

(1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשו; או

(2) להימנע מעשיית המעשה".

(ההדגשה לא במקור)

16. הנחת היסוד לדיון בשאלת הכשירות המהותית, היא שהנאשם עשה את המעשה שיוחס לו בכתב האישום, קרי, ביצע את היסוד העובדתי של העבירות שמיוחסות לו בכתב האישום. הנחת יסוד זו, לכאורה, היא תנאי בלעדיו אין לדיון בסייג אי שפיות הדעת.

17. סעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש, קובע כדלקמן:

"הועמד נאשם לדין פלילי ובית המשפט **מצא כי הוא עשה את מעשה** העבירה שבו הואשם, אולם החליט, אם על פי ראיות שהובאו בפניו מטעם אחד מבעלי הדין ואם על פי ראיות שהובאו בפניו ביוזמתו הוא, שהנאשם היה חולה בשעת מעשה ולפיכך אין הוא בר - עונשין, ושהוא עדיין חולה, יצווה בית המשפט שהנאשם יאושפז או יקבל טיפול מרפאתי."

(ההדגשה לא במקור)

18. סעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש, קובע גם הוא תנאי בלעדיו אין למתן צו טיפול כפוי לאחר קבלת טענת סייג אי שפיות הדעת, והוא שעל בית המשפט להכריע בעובדות המקרה לחובתו של הנאשם. כידוע, הכרעה כזו, בהליך הפלילי, צריך שתהיה מעל לכל ספק סביר.

19. ב-רע"פ 2675/13 **מדינת ישראל נ' וחנון** [פורסם בנבו] (3.2.15) (להלן: **הלכת וחנון**), היה מדובר בנאשם שנתקבלה בעניינו טענת אי שפיות הדעת ובית המשפט העליון הורה על זיכוי מהעבירות שיוחסו לו בשל כך בלבד, וזאת מבלי לדון כלל בשאלת אשמו בביצוע היסוד העובדתי של העבירות שיוחסו לו. יתר על כן, בפסקה 12 לפסק הדין כבוד השופט הנדל אף קבע כי "ההכרעה לגופו של עניין, לכאן או לכאן, מבוטלת". יש להבהיר שבמקרה זה לא היתה תחולה לסעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש מאחר ולא היתה בקשה לצו טיפול כפוי. בסופו של יום, בית המשפט השאיר ב-"צריך עיון" את השאלה אימתי יש לברר את האשמה לגופה כאשר עולה טענת סייג אי שפיות הדעת (ראו בעניין זה פסקאות 7 ו-8 בפסק דינו של כבוד השופט הנדל וכן הערותיו של כבוד השופט זילברטל).

20. במקרה שבפני, ד"ר בר וד"ר צודיקר, על אף השוני שבין חוות הדעת שהגישו, מסכימים שמצבה של הנאשמת מחייב טיפול תרופתי. ד"ר בר אף המליצה על צו מרפאתי כפוי. ללמדך, שבמקרה שבפני, להבדיל מהמקרה שנדון בהלכת **וחנון**, קיימת תחולה לסעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש וזאת בשל קיומה של המלצה לצו מרפאתי כפוי. הווה אומר, על מנת שבית המשפט ייתן צו טיפול כפוי כנגד הנאשמת, כפי שהומלץ ע"י ד"ר בר וד"ר צודיקר, על בית המשפט לקבוע ש-"**מצא כי הנאשמת עשתה את מעשה העבירה שבו הואשמה**".

21. כפי שיוסבר בהרחבה בהמשך, במקרה שבפני, בכונתי לקבל את טענת "אי שפיות הדעת" ולכן אסתפק בהצהרה של ההגנה בדבר קיומן של "ראיות לכאורה". בנסיבות אלה, משיקולים פרקטיים גרידא, אינני מוצא צורך להכריע בשאלה העקרונית האם הצהרה בדבר קיומן של "ראיות לכאורה" די בה על מנת שבית המשפט יכריע לגופו של עניין בטענת "אי שפיות הדעת". בעניין זה יש לומר ממה

נפוך: בין אם קיימות רק ראיות לכאורה לכך שהנאשמת ביצעה את המעשים שיוחסו לה בכתב האישום, ובין אם יוכח שביצעה אותם מעל לכל ספק סביר, בשני המקרים בכוונתי לזכות את הנאשמת מחמת סייג "אי שפיות הדעת". לפיכך, במקרה שבעסקינן, התשובה לשאלה העקרונית האמורה היא בעלת אופי תיאורטי בלבד ונעדרת כל משמעות מעשית.

2.ג. רכיבי סייג "אי שפיות הדעת"

22. ב-ע"פ 8653/10 פלונית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.7.11) (להלן: **הלכת פלונית**) כבוד השופט פוגלמן סיכם בפסקאות 37 - 39 לפסק דינו את התנאים של סייג אי שפיות הדעת וקבע שקיימים שלושה תנאים מרכזיים:

א. התנאי הראשון, הנאשם לוקה בכושרו השכלי או סובל ממחלה שפגעה ברוחו: לעניין הביטוי "מחלת שפגעה ברוחו", ואשר כונתה בפסיקה כ-"מחלת נפש", מדובר במונח בעל אופי משפטי, ונושא אופי פונקציונאלי אשר שם את הדגש על מהות התסמינים המופיעים בעטיו של ליקוי ספציפי ולא על הקטגוריה הרפואית שמתחתיה הוא חוסה מלכתחילה. נדרשת הימצאותם של תסמינים פסיכויים, קרי כאלה המשקפים הפרעה נפשית חמורה ביותר בשיפוט המציאות וביצירת מציאות חדשה בתחומי החשיבה, התפיסה וההתנהגות הדרושים בניהול אורח חיים תקין. אדם שמצוי במצב פסיכוי אינו מסוגל להעריך את הדיוק של תפיסתו ומחשבותיו ומניח הנחות מוטעות על עובדות המציאות.

ב. התנאי השני, מכיל שתי חלופות:

1. ראשית, להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו. המשמעות של העדר קיומה של יכולת של ממש להבין את מהות המעשה שעשה, משמעה את המהות הפיזית של המעשה. המשמעות של העדר יכולת של ממש להבין את הפסול שבמעשה, הכוונה היא למהותו המוסרית בהתאם לאמות מידה אובייקטיביות.

2. שנית, העדר יכולת של ממש להימנע מעשיית המעשה. לשון אחר, היה נתון לדחף לאו בר כיבוש.

ג. התנאי השלישי, קיומו של קשר סיבתי בין התנאי הראשון לתנאי השני, קרי בין המחלה או הליקוי השכלי לבין חוסר היכולת להבין את מהות המעשה או להימנע מעשייתו.

3.ג. האם הנאשמת סבלה מ-"מחלת נפש" בשעת ביצוע המעשים

23. בשאלה זו קיימת הסכמה בין ד"ר בר לד"ר צודיקר. שניהם ציינו בחוות הדעת שלהם וגם בעדותם בבית המשפט, את הדברים הבאים:

א. הנאשמת סובלת מפגיעה אורגנית. הנאשמת חלתה בדלקת קרום המוח בגיל 3 שנים ולאור מחלה זו החלה סובלת מאפילפסיה וזאת עד מספר התקפים ביום. בגיל 27 שנים, הנאשמת עברה ניתוח במוח שכלל צריבה וכריתה של אזורים מסוימים במוח, ולאחר הניתוח פסקו ההתקפים. הנאשמת מטופלת באופן קבוע ע"י תרופות ונמצאת במעקב נוירולוגי ועל רקע זה הוכרה כנכה ע"י המוסד לביטוח לאומי ואושרה לה קצבת נכות.

ב. בעת בדיקתה של הנאשמת וגם במועד ביצוע המעשים היא סבלה מפסיכوزה שתסמיניה כללו מחשבות שווא של רדיפה לפיהן ישנם מחבלים המעוניינים לפגוע בה ובביתה ולכן תגברה את האבטחה בביתה ומאמינה כי יש שוטרים סמויים שמלווים אותה להגנתה. הנאשמת שרויה במצב פסיכוטי מתמשך, לרבות בשעת ביצוע המעשים נשוא כתב האישום, ולא קיבלה טיפול תרופתי ראוי לאיזון מצבה.

ג. המצב הפסיכוטי של הנאשמת הוא תוצאה של הפגיעה האורגנית כפי שתוארה לעיל. לפיכך, התסמינים הפסיכוטיים הם בגדר "מחלת נפש".

ד. לנאשמת יש בוחן מציאות פגום עקב המצב הפסיכוטי בו היא שרויה.

(ראו בעניין זה חוות הדעת של ד"ר בר מיום 2.4.14, עמ' 1; חוות הדעת של ד"ר בר מיום 21.7.14, עמ' 1; עדותה של ד"ר בר בבית המשפט, פרוט' מיום 24.11.15 עמ' 33 ש' 21 - 24, עמ' 34 ש' 26, עמ' 36 ש' 6 - 21; חוות הדעת של ד"ר צודיקר מיום 26.6.14, עמ' 3 - 6; עדותו של ד"ר צודיקר בבית המשפט מיום 4.3.15, פרוט' עמ' 11 ש' 20 - עמ' 13 ש' 30).

4.ג. האם הנאשמת לא הבינה את אשר היא עושה או את הפסול שבמעשיה

24. ד"ר בר וד"ר צודיקר חלוקים על השאלה האם הנאשמת הבינה את אשר היא עושה או את הפסול שבמעשיה. ד"ר בר ציינה שלנאשמת היתה הבנה לדברים שהיא עושה וגם הבנה לפסול שבמעשיה (פרוט' מיום 24.11.15, עמ' 37 ש' 10 - עמ' 38 ש' 30). ד"ר בר גם ציינה שהתנהגותה של הנאשמת נבעה מאישיות לא בשלה, עם רמת תפקוד וסף תסכול נמוכים וקושי הסתגלותי ניכר לעובדה שהיא גרה עם הוריה וצרכיהם המיוחדים לאור זקנתם (חוות הדעת מיום 21.7.04, עמ' 2; פרוט' עמ' 35 ש' 3 - 8). לעומת זאת, ד"ר צודיקר סבר שבמועד ביצוע המעשים שתוארו בכתב האישום הנאשמת היתה נעדרת הבנה למעשים (פרוט' עמ' 17 ש' 26 - עמ' 18 ש' 7, עמ' 20 ש' 5 - 26, עמ' 21 ש' 6 - 9, עמ' 22 ש' 24 - 27).

25. הנני מעדיף את עמדתה של ד"ר בר על פני עמדתו של ד"ר צודיקר לעניין סוגיית ה-"הבנה" של הנאשמת. מתוך עיון בהודעותיה של הנאשמת במשטרה עולה בבירור כי הבינה בשעת ביצוע המעשים המתוארים בשני האישומים, את הרכיב הפיזי של המעשים וגם את הפסול שבהם. למען ההמחשה אפנה לאמרותיה במשטרה:

א. לגבי האישום הראשון: הנאשמת נחקרה תחת אזהרה ומשנשאלה האם הבינה על מה היא נחקרת השיבה בחיוב, והבהירה את כל מכלול הנסיבות שהובילו לתקיפתו של האב. לטענתה, בעת שסידרה את הבית, האב החל להסתובב בתוך הבית והורתה לו לשבת מספר פעמים ומשלא נענה לפנייתה דחפה אותו במטרה להושיב אותו וזאת בניגוד לרצונו. בנוסף, האב הפריע לה בעת שעלה לה על המקל של הספונג'ה ולכן דחפה אותו. משסירב לשבת אף נתנה לו סטירה. יתר על כן, האב הפיל לה את המשקפיים, דבר שהעלה את חמתה אף יותר ואף שבר לה את המקל של המגב ולכן הרביצה לו עם אותו מקל ולאור התנהגותו לטענתה הדבר מגיע לו (ת/2, ש' 4 - 27; ת/3, ש' 11 - 39; ת/4, ש' 34 - 35). בנוסף, בעת שהגיעו שוטרים לבית, הנאשמת אישרה שהתנגדה למעצרה מאחר ולא רצתה ללכת לתחנת המשטרה והעדיפה להישאר בבית לבצע את הניקיונות (ת/3, ש' 42 - 46; ת/2, ש' 16 - 19). עד כאן לעניין "הבנתה" של הנאשמת ליסוד הפיזי שבמעשיה. לעניין "הבנתה" של הנאשמת לפסול המוסרי שבמעשיה, כאשר נשאלה האם היא מודעת לכך שאסור לה לאיים או לנהוג באלימות כלפי מישהו, היא ציינה שהיא מבינה זאת, היינו תשובה קונקרטיית לגופו של עניין, לגבי עצם הפסול המוסרי שבמעשיה (ת/4, ש' 37 - 38). בנוסף, משנשאלה האם היא מצטערת על מעשיה היא השיבה על כך בחיוב (ת/4, ש' 24 - 25).

ב. לגבי האישום השני: הנאשמת הבהירה שבעקבות שיג ושיח עכור בינה לבין האם, האם קיללה אותה וקראה לה "זונה" ולכן הנאשמת החזירה לה את אותה קללה. בנוסף, הנאשמת סירבה לאכול מידיה של האם אשר קוראת לה במילת הגנאי האמורה ומשהאם התעקשה שהנאשמת תאכל, הנאשמת בתגובה קרעה לה את הפיג'מה (ת/1, ש' 1 - 10). הנאשמת גם ידעה להסביר שקרעה את הפיג'מה במו ידיה וגם ציינה את המיקום של הקריעה של הפיג'מה "מקדימה" (ת/1, ש' 22 - 25). הנאשמת גם ידעה לומר שהדבר קרה בבית ובבוקר של אותו היום שבו נחקרה במשטרה, קרי הבנה למימד הזמן והמקום של המעשה (ת/1, ש' 28 - 29).

26. עיינו הרואות שלנאשמת היתה הבנה מלאה ליסוד הפיזי של מעשיה תוך מתן תיאור קונקרטי לכל פעולה ופעולה שעשתה, תוך התייחסות לרקע למעשים. לדבריה יש קונטקסט של זמן ומקום, יחס של סובב ומסובב בין מעשה כלשהו של האב או האם לבין תגובתה, וזאת בין בדרך של קללה ובין בדרך של דחיפה או מכה או קריעה של בגד. בנוסף לכך, לנאשמת היתה הבנה לפסול המוסרי שבמעשיה, בכך שהבינה גם את הסיבה להגעת המשטרה לבית, לעובדה שנחקרה תחת אזהרה וכן ידעה להביע צער על מעשיה בדיעבד.

27. בנסיבות אלה, הנני קובע שלנאשמת היתה יכולת של ממש "להבין את אשר היא עושה או את הפסול שבמעשיה" ולכן, החלופה שמופיעה בסעיף 34ח, סעיף קטן (1) לחוק העונשין, בסייג "אי שפיות הדעת", אינה מתקיימת, בין לגבי המעשים המתוארים באישום הראשון ובין לגבי המעשים המתוארים באישום השני.

ג.5. האם הנאשמת היתה יכולה להימנע מעשיית המעשים

28. התייחסותה של ד"ר פאינה בר לשאלה האם הנאשמת היתה מסוגלת "להימנע" מעשיית המעשים המתוארים בשני האישומים וזאת לאור התסמינים הפסיכויטיים מהם סבלה עקב הליקוי האורגני במוח, היתה חסרה. בשתי חוות הדעת שהגישה מיום 2.4.14 ו-21.7.14, לא היתה התייחסות קונקרטיית לשאלה זו. כמו כן, בעדותה בבית המשפט ד"ר בר התמקדה בקשר הסיבתי, שאדון בו בנפרד בפרק המשנה הבא, תוך התייחסות מצומצמת לשאלת יכולתה של הנאשמת להימנע מעשיית המעשים. בפרוט' עמ' 40 ש' 26 - עמ' 41 ש' 10, העידה את הדברים הבאים:

"ש. אומר ד"ר צודיקר בעדותו בבימ"ש, עמ' 15 ש' 24 - 26, חברתי שאלה אותו והוא מספר ואומר על אותן מחשבות (מקריא) אומר ד"ר צודיקר שהמחשבות הללו מובילות לדחפים וחוסר יכולת לווסת ואז נשאל האם נמנעת היכולת לווסת כל דחף, השיב כל דחף... (מקריא). מה ההתייחסות שלך למה שהעיד הקולגה שלך בנקודה של חוסר יכולת לרסן את הדחפים.

ת. חוזרת שוב להגדרה חוקית כי אתה נכנס לתיאור של הגדרה פסיכיאטרית לדחפים, יש מחלה של חוסר שליטה בדחפים, שאדם לא יכול לשלוט בדחפים שלו ומבצע פעולה אלימה. האנשים האלה בכלא. זה מחלת נפש, אך לא פסיכוזה. החוק מגדיר באופן ברור, אין לנו מדד לדחפים ואין מדד [צ"ל מדד - ה.א.ש] ליכולת לשלוט בדחפים."

(ההדגשה לא במקור)

29. בחוות הדעת של ד"ר צודיקר ישנו תיאור של מחשבות השווא של הנאשמת וכן תיאור של ריבוי מחשבות כפייתיות וטקסים כגון באמירתה "אני כל היום עסוקה בכלים, בזבל ובנעילת דלתות בבית". כמו כן, הוסיף שהנאשמת מגלה הזיות של ראיה וקול. בעדותו בבית המשפט העיד כי השילוב שבין הסימפטומים הפסיכויטיים וקוגניציה נמוכה של הנאשמת שגם היא פונקציה למחלה ניורולוגית ממושכת, גורם לכך שהיכולת שלה להעריך סיטואציה ולבחור בין אופציות קיימות, היא פגומה (פרוט' עמ' 13 ש' 13 - 15). כמו כן, לטענתו, מכלול נתוניה של הנאשמת עושים אותה תחת השפעה של כוחות שאינם בשליטתה ואינה יכולה להבחין בין הפנים לחוץ (פרוט' עמ' 14 ש' 27 - עמ' 15 ש' 2).

30. לאור החסר בחוות הדעת של ד"ר בר לענין יכולתה של הנאשמת "להימנע" מעשיית המעשים, ולמול זאת דברי ההבהרה של ד"ר צודיקר באותו ענין, הנני מעדיף את עמדתו של ד"ר צודיקר על עמדתה של ד"ר בר. לפיכך, הנני קובע כי מתקיימת החלופה של סעיף 34 ח סעיף קטן (2) שבסעיג "אי שפיות הדעת", קרי שהנאשמת בשעת ביצוע מעשיה בשני האישומים, היתה חסרת יכולת של ממש להימנע מעשיית המעשים.

6.ג. הקשר הסיבתי והרף הראייתי הנדרש

31. בין ד"ר בר לבין ד"ר צודיקר היתה מחלוקת מהותית לגבי השאלה אם מתקיים הקשר הסיבתי בין המעשים שבוצעו לבין התסמינים הפסיכויטיים (קרי, מחלת הנפש) של הנאשמת.

32. ד"ר בר ציינה כי מחשבות השווא של הנאשמת, כגון תחושת הנרדפות ע"י מחבלים וכי יש שוטרים סמויים שמגנים עליה, לא השפיעו על החלטתה לבצע את המעשים שבשני האישומים. לטענתה, הנאשמת לא תיארה קשר בין המחבלים שרודפים אותה והשוטרים שמגנים עליה, לבין האב או האם. במילים אחרות, הנאשמת לא תקפה את האב או את האם, בסברה בטעות שהם קשורים בדרך כלשהי לאותם מחבלים שרודפים אותה או לשוטרים הסמויים שמגנים עליה. מבחינת הנאשמת, האב והאם לא היו אובייקט רדיפתי עבודה. לפיכך, ד"ר בר הגיעה למסקנה שלא מתקיים הקשר הסיבתי הנדרש בין התסמינים הפסיכויטיים לבין המעשים שתוארו בשני האישומים (פרוט' עמ' 35 ש' 1 - 23, עמ' 36 ש' 10 - 21, עמ' 40 ש' 11 - 15).

33. בעיני, את עמדתה של ד"ר בר לגבי הקשר סיבתי, יש לבחון בשני מישורים נפרדים:

א. מישור ההבנה: יוזכר כי קבעתי לעיל שעמדתה של ד"ר בר לפיה הנאשמת יכלה להבין בשעת עשיית המעשים את היסוד הפיזי שבמעשיה וגם להבין את הפסול המוסרי שבהם, היא מקובלת עליי. בנסיבות אלה, מקום שקיימת "הבנה" לגבי היסוד הפיזי, נשלל גם הקשר הסיבתי בהיותו בלתי רלבנטי. תנאי מקדים לדיון בשאלה אם קיים קשר סיבתי, בין מחלת הנפש לבין העדר ההבנה ליסוד הפיזי שבמעשים שבוצעו, הוא שלא היתה "הבנה" ליסוד הפיזי ולפסול המוסרי שבמעשים. ברגע שאותה הבנה קיימת, מתייתר מאליו הצורך לדון בקשר הסיבתי. על כן, את מסקנתה של ד"ר בר בדבר העדר קיומו של קשר סיבתי יש לקרוא לאור קביעתה שלנאשמת היתה "הבנה" ליסוד הפיזי שבמעשיה. קביעה זו, כאמור, היא מקובלת עליי.

ב. מישור ההימנעות: לעומת זאת, עמדתה של ד"ר בר כי הנאשמת היתה יכולה להימנע מעשיית המעשים נדחתה על ידי. לפיכך, השאלה הרלוונטית היא האם קיים קשר סיבתי בין "מחלת הנפש" (לענייננו, התסמינים הפסיכויטיים) לבין העדר היכולת להימנע מעשיית המעשים. מאחר והעדפתי את עמדתו של ד"ר צודיקר לפיה לנאשמת לא היתה היכולת להימנע מעשיית

המעשים, הדבר מוביל אותי למסקנה שיש גם להעדיף את עמדתו שקיים קשר סיבתי בין "מחלת הנפש" לבין היעדר יכולתה להימנע מעשיית המעשים (ראו עדותו של ד"ר צודיקר בפרוט' עמ' 24 ש' 3 - עמ' 15 ש' 11).

34. למען השלמת התמונה לגבי קביעת הקשר הסיבתי שבין "מחלת הנפש" לבין היעדר יכולתה של הנאשמת להימנע מעשיית המעשים, יש להזכיר את שני הכללים הבאים:

א. משמעות הביטוי "חסר יכולת של ממש": הביטוי "חסר יכולת של ממש" שמופיע בסעיף 34 לחוק העונשין ואשר מתייחס, לענייננו, לחוסר היכולת "להימנע מעשיית המעשה" אין משמעותו שלילה מוחלטת של היכולת. הנאשם יוכל לחסות תחת סייג אי השפיות גם אם נותרה לו מידה מועטה מן היכולת להימנע מעשיית המעשה. די בגריעה ממשית של היכולת להימנע מעשיית המעשה כדי שהסייג יחול וכאמור אין צורך בשלילה מוחלטת (הלכת פלונית, פסקה 37 לפסק דינו של כבוד השופט פוגלמן; ע"פ 7492/07 חג'ג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.10.09) פסקה 18 לפסק דינו של כבוד השופט עמית).

ב. הרף הראייתי הנדרש להוכחת סייג "אי שפיות הדעת": כידוע, על הנאשם רובץ הנטל להוכחת טענתו שמתקיים לגביו "סייג אי שפיות הדעת". יחד עם זאת, מדובר ברף ראייתי שאינו גבוה. מדובר בצורך לעורר ספק סביר שמתקיים הסייג של "אי שפיות הדעת" וכל עוד לא הוסר הספק, אזי יחול הסייג. מדובר ברף ראייתי שהינו נמוך יותר מהרף הראייתי של "מאזן הסתברויות" (ע"פ 1526/02 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.11.06) פסקה 26 - 28 לפסק דינו של כבוד השופט דוד חשין; ע"פ 7492/07 חג'ג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.10.09) פסקאות 16-18 לפסק דינו של כבוד השופט עמית).

35. בנסיבות אלה, הנני קובע ש-"מחלת הנפש" שממנה סבלה הנאשמת בשעת ביצוע המעשים המתוארים בשני האישומים (קרי, התסמינים הפסיכוסטיים שמהם סבלה הנאשמת בשל פגיעתה האורגנית), גרמה לגריעה ממשית ביכולתה של הנאשמת להימנע מעשיית אותם מעשים, וזאת על אף שאיני שולל את האפשרות שלא מדובר בגריעה מוחלטת של יכולת זו. בנוסף, הנני קובע כי הנאשמת הצליחה לעורר ספק סביר בדבר התקיימותו של סייג "אי שפיות הדעת" וספק זה לא הוסר. לסיכום, הנני מקבל את טענתה של הנאשמת שהמעשים המתוארים בשני האישומים בוצעו בהיותה במצב של "אי שפיות הדעת".

7.ג זיכוי וצו מרפאתי כפוי

36. לאור הלכת וחנון, משהתקבלה טענת סייג "אי שפיות הדעת", הנני מורה על זיכוייה של הנאשמת מהעבירות הבאות:

א. באישום הראשון, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין וכן תקיפת סתם לפי סעיף 397 לחוק העונשין.

ב. באישום השני, היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

37. בחוות דעתה של ד"ר בר הומלץ על צו מרפאתי כפוי על מנת למנוע אירועי אלימות בעתיד. בנוסף, בחוות הדעת של ד"ר צודיקר היתה המלצה לטיפול תרופתי שמשולב בשיקום על מנת לאפשר לה חיים עצמאיים משלה. כמו כן, בשתי חוות הדעת נאמר שהנאשמת שרויה במצב פסיכופי מתמשך ואינה מטופלת בדרך כלשהי, וזאת כאינדיקציה לכך שהינה עדיין חולה גם כיום. בנסיבות אלה, הנני קובע שמתקיימים תנאיו של סעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש, דבר שמצדיק מתן צו מרפאתי כפוי בעניינה.

38. קיימת אי בהירות בפסיקה של בתי המשפט המחוזיים והשלום לגבי אורכו של הצו הכפוי (בין מרפאתי ובין בדרך של אשפוז) שבית המשפט רשאי לתת. המחלוקת נוגעת לשאלה האם אורך הצו הוא כאורך העונש המקסימאלי שניתן להשית בגין העבירות שיוחסו לנאשם, או שמא הוא יכול להיות קצר יותר (ראו למשל: עפ"ג (מחוזי חיפה) 9804-09-15 **פצרינה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (3.12.15) שם נקבע שניתן לקבוע צו כפוי לתקופה קצרה יותר מהעונש המקסימאלי המופיע בעבירות שמיוחסות לנאשם בכתב האישום; לעומת זאת, ב-ת"פ (מחוזי ת"א) 13546-08-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (24.9.15) נקבע שסמכותו של בית משפט למתן צו כפוי מצומצמת רק לתקופה המקסימאלית של העונש שנקבע לעבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום).

39. ב-ע"פ 6365/15 **מדינת ישראל נ' רוני גולן** [פורסם בנבו] (13.11.15) (להלן: **עניין גולן**) ניתנה ההחלטה הבאה:

"המחלוקת בתיק זה עניינה פרשנות סעיף 15(ד) לחוק טיפול בחולי נפש תשנ"א 1961, וגדר הספקות הוא האם הדיבור "תקופת האשפוז או הטיפול המירבית לא תעלה על תקופת המאסר המירבית" שבסעיף, משמעו, כי לבית המשפט שיקול דעת לקבוע את התקופה (כדעת בימ"ש קמא והמשיב) אם לאו (כדעת המדינה). בעקבות שיג ושיח והבעת דעתנו הלכאורית (לכיון פרשנות בית המשפט המחוזי, אך גם תוך העלאת אפשרות ל-"סמכות מתחדשת", לבית המשפט הדיוני), ובעקבות שאלתנו, הודיע ב"כ המדינה כי בתוך חודש ינקטו הליכים לכיון חקיקה מבהירה, וכי תוך שלושה חודשים תוכל להימסר הודעה לעניין תיקון כזה. אנו מקבלים זאת והודעה תימסר בתוך שלושה חודשים. המשיב יוכל להגיב תוך 15 יום לאחר מכן. בעקבות זאת, יוברר אם נחוצה הכרעה בתיק, ואם כן - תינתן על סמך החומר שבפנינו, אלא אם נחליט על דיון המשך."

40. יתר על כן, בע"פ 7815/15 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.12.15) התעוררה שאלה דומה לגבי אופן פרשנות "תקופת האשפוז המירבית" לצורך סעיף 15(ד1) לחוק לטיפול בחולי נפש ובית המשפט העליון קבע שאין מקום להכריע במסגרת אותו תיק בשאלה זו, לעת הזו, וזאת לאור החלטתו של בית המשפט העליון בעניין גולן כפי שהובא לעיל.

41. בנסיבות אלה, הנני מעדיף את הפרשנות המקלה עם הנאשמת, קרי שבית המשפט רשאי לקבוע את הצו הכפוי לפרק זמן קצר יותר מתקופת העונש המקסימאלי שנקבעה לעבירות שיוחסו לנאשמת בכתב האישום. לכן, הנני קובע שצו הטיפול המרפאתי הכפוי יהיה עד ליום 31.12.16. את הנוסח המלא של הצו, כאמור בתוספת לחוק לטיפול בחולי נפש, אביא בפסקה האחרונה של הכרעת הדין.

ד. הכשירות הדיונית

42. בגוף חוות הדעת של ד"ר צודיקר לא היתה כל התייחסות לפרמטרים שנקבעו בפסיקה לבחינת שאלת הכשירות הדיונית, קרי היכולת להבין את ההליך המשפטי, להבין את תפקידו של הסנגור, להבין את תפקידו של התובע, להבין את תפקידו של בית המשפט וכן לקבל החלטה האם להעיד או לא. יוזכר, שהנטל להוכחת העדר כשירות דיונית רובץ לפתחה של ההגנה. בהעדר התייחסות בחוות הדעת שהוגשה מטעם ההגנה לפרמטרים המקובלים בפסיקה להכרעה בשאלת הכשירות לעמוד לדין, אין מנוס מהקביעה שההגנה לא עמדה בנטל זה. על כן, טענת ההגנה בדבר העדר כשירות דיונית נדחת.

43. מעבר לנדרש יצוין כי מאחר והטענה של העדר כשירות מהותית התקבלה, ואף ניתן צו מרפאתי כפוי נגד הנאשמת, התייתר הצורך המעשי לדון בשאלת הכשירות הדיונית, וזאת משתי סיבות:

א. אופן סיום ההליך - היה והיתה מתקבלת טענה של ההגנה בדבר העדר כשירות דיונית (וכאמור, היא כבר נדחתה), על בית המשפט להורות על הפסקת ההליכים כנגד הנאשמת, וזאת להבדיל מזיכוי (סעיף 170(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982). התוצאה של "הפסקת ההליכים" היא בעלת משמעות "זמנית" ובעוד שהתוצאה של "זיכוי" היא בעלת משמעות "סופית". משזוכתה הנאשמת מכוח כך שהתקבלה טענת "אי שפיות הדעת", לא ניתן להעמידה לדין בשנית בגין אותם מעשים ובדרך זו ההליך הפלילי מסתיים באופן "סופי". לעומת זאת, בקביעה בדבר "הפסקת ההליכים" ניתן להגיש את כתב האישום בשנית בנקודת זמן עתידית שבה הנאשמת תימצא כשירה לעמוד לדין. במילים אחרות, משזוכתה הנאשמת מהעבירות שיוחסו לה בכתב האישום וההליכים בתיק הפלילי הגיעו לסיום "סופי", אין כל משמעות לקביעה שיש לסיים את ההליכים בתיק באופן "זמני" בדרך של "הפסקת ההליכים".

ב. מתן צו מרפאתי כפוי - היה והיתה מתקבלת טענת הנאשמת שאיננה כשירה לעמוד לדין, אזי, בית המשפט יהיה רשאי לתת כנגדה צו מרפאתי כפוי מכוח סעיף 15(א) לחוק לטיפול בחולי

נפש. דא עקא, צו מרפאתי כפוי ממילא כבר ניתן מכוח סעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש. במילים אחרות, כל עוד ניתן הצו הנדרש, אין משמעות לשאלה הטכנית לפי איזה סעיף קטן בחוק ניתן הצו.

ה. סוף דבר

44. לאור כל האמור לעיל, הנני מורה כדלקמן:

א. הנני מזכה את הנאשמת מחמת סייג "אי שפיות הדעת" לפי סעיף 34ח לחוק העונשין מהעבירות שיוחסו לה בכתב האישום, כדלקמן:

א1. באישום הראשון, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין וכן תקיפת סתם לפי סעיף 397 לחוק העונשין.

א2. באישום השני, היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

ב. על פי סמכותי בסעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש, ניתן בזאת צו מרפאתי כפוי כנגד הנאשמת ואשר תוקפו עד ליום 31.12.16. הווה אומר, הצו המרפאתי הכפוי ניתן עקב כך שהנאשמת עשתה את מעשי העבירה שבהם הואשמה ואולם אין היא ברת עונשין.

ג. כאמור בסעיף 15א לחוק טיפול בחולי נפש, שבועיים לפני תום תקופת הצו המרפאתי הכפוי, על מנהל המרפאה לדווח לפסיכיאטר המחוזי ולשאר הגורמים המנויים בסעיף 28(ד)(1) לחוק טיפול בחולי נפש על כך שהתקופה האמורה עומדת להסתיים. כמו כן, על פי סעיף 15א(ב) לחוק טיפול בחולי נפש, עם קבלת הדיווח האמור, ישקול הפסיכיאטר המחוזי אם יש מקום לתת לגבי הנאשמת הוראה לבדיקה כפויה, הוראה לאשפוז כפוי, הוראה לטיפול מרפאתי כפוי, לפי סעיפים 6,7,9 או 11 לחוק טיפול בחולי נפש.

ד. המזכירות תנפיק צו מרפאתי כפוי שתוקפו עד ליום 31.12.16 על פי הנוסח שמופיע בתוספת לחוק לטיפול בחולי נפש וכן תשלח את העתק הכרעת הדין והצו לפסיכיאטר המחוזי במרכז.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה היום, י' טבת תשע"ו, 22 דצמבר 2015, במעמד הצדדים